

Rasse til de Fattiges Rasse. Dersom der f. Ex. blev indsat en Bestemmelse om, at lige saa stort Bidrag, som der kunde indsamles ad Frivillighedens Vej, lige saa stort et Beløb var Bestyrelsen for Fattigkassen berettiget til at faae af Kommunekassen, saa vilde jeg anse det for at være en heldig Bestemmelse. Derved vilde man opmuntre Folk til at give frivillige Bidrag til Fattigkassen, idet de da vare sikre paa, at alle Statterderne i Sognet eller Kommunen kom til at bidrage en Del til denne Klasse, saa at det ikke var dem alene, som havde det gode Hjertelag, som kom til at bære den hele Byrde ved den fri Fattigforsørgelse. Naturligvis skulde der være en vis Begrænsning, for at det ikke skulde føre til et Indgreb i Kommunalbestyrelsens Stattebevillingsret. Dersom vi kunde komme til en saadan Ordning, saaledes at de Fattiges Rasse, den fri Fattigforsørgelse, i alle Kommuner over hele Landet kunde overtage alle de værdige Trængende, saa tror jeg, at vi vare komne et godt Stykke fremad til en Ordning af vor Fattigforsørgelse. Dette kan ganske vist ikke ske paa en Gang, men jeg mener, at man ved en saadan Bestemmelse vilde give et godt Stød paa Veien hen til en saadan Ordning. Det er jo nemlig nu Tilfældet, at Folk i adskillige Kommuner, og det ikke saa faa, negte at give frivillige Bidrag til de Fattiges Rasse, selv om man har en Bestyrelse, der arbejder i den Retning; thi det er desto værre Tilfældet paa mange Steder, at de Bemidlede holde sig tilbage, og naar disse holde sig tilbage, følger det af sig selv, at de andre Folk i Kommunen sige: Ja, naar de, der have bedre Raad til at give, end vi, ikke ville bidrage Noget, saa forekommer det os, at det ikke er rigtigt, at vi bidrage; thi vi kunne jo derved til at forsørge de Fattige i Stedet for dem, der have bedst Raad til at gjøre det. Naar der bliver bevilget et Tilskud af Kommunens Rasse, have disse Folk dog den Trøst, at de, der ellers ikke ville give Noget gennem Hartkorns- og Formuesskatten komme til at svare et ordentligt Bidrag, og saa ville de mindre Bemidlede heller ikke være saa uwillige til at give Noget. — Hvad Lovforslagets øvrige Paragrafer angaar, da skal jeg tillade mig en kort Omtale af § 12. Denne Paragraf har jo allerede været omtalt af flere foregaaende Talere, og jeg kan i det Hele taget slutte mig til dem, der ere imod den. Jeg anser den for meget farlig og tror, at der ikke ved den vil fremkomme en Forbedring af det Bestaaende, men at den tværtimod vil føre Følger med sig, som vilde gjøre Tilstanden endnu værre paa andre

Maader. Den høitærede Indenrigsminister udtalte i sit Forsvar for denne Paragraf, at man sjældent ser, at Forældre slaa Haanden af deres Børn, og endnu sjældnere, at Børn negte at forsørge deres Forældre. Det er ganske rigtigt, der er saa megen moralisk Følelse og saa megen Mærkesfølelse hos Folk her i Landet, at det sjelden er Tilfældet, at Saadant sker; men derfor kan jeg heller ikke forstaa, hvorfor man fra forskjellige Sider er saa ivrig for at faae en saadan Bestemmelse sat ind i vor Fattiglovgivning. Det forekommer mig, at man derved for disse ganske enkelte Tilfældes Skyld, hvor det viser sig, at Børn, som have Raad dertil, ikke ville forsørge deres Forældre eller omvendt, vil indføre en Ordning, der kan være en stor Ulempe og medføre megen Uretfærdighed for Andre. Man skal i det Hele taget, naar man vil forandre det Bestaaende og indføre nye Bestemmelser, naar man vil forbedre Noget, der ikke er saa godt, som det kunde være, altid passe paa, at den Forbedring, man vil indføre, ikke bliver værre end den Ulempe, man vil afhjælpe; men det tror jeg vil blive Tilfældet ved Indførelsen af denne Paragraf i Fattiglovgivningen. De Folk, som denne Paragraf vil ramme, ville være saadanne, som for en stor Del paa Grund af en eller anden Omstændighed ikke kunne forsørge Andre, saafremt Børn deres Forældre eller Forældre deres Børn, og det forekommer mig derfor, at man ved at indføre en saadan Bestemmelse vil ramme de Ubemidlede meget haardt. Jeg lagde meget nyie Mærke til, hvad den høitærede Indenrigsminister udtalte derom; blandt Andet sagde han, at der vistnok fandtes Aftagskontrakter i Lusindvis, navnlig for mindre Huses Bedkommende her i Landet, ifølge hvilke Forældrene blev kastede paa Fattigvæsenet, fordi Børnene ikke vilde forsørge dem; men deri ligger jo, at det vil komme til at gaa ud over disse Husmænd, som paa denne Maade undbrage sig for at forsørge deres Forældre, dersom denne Paragraf virkelig skulde have Noget at betyde. Deril kommer, at jeg ikke kan indse, at den Sikkerhed, der her i Paragrafen gives imod uretfærdige Afgjørelser, er tilfredsstillende. Der staar jo nemlig her, at Overøvrigheden skal afgjøre, hvorvidt disse Personer, der negte at forsørge deres Slægtninge, have, uden selv at berybe sig det Nødvendige til deres Existent, Evne til at udrede et Bidrag, og Overøvrigheden skal have de fornødne Oplysninger og Attester fra Kommunalbestyrelsen og fra Underøvrigheden og Presten. Nu er det min Overbevisning, skjøndt jeg ikke skal sige nogetsomhelst Redfættende hverken om